EVIČKA LHÁŘKA ŽHÁŘKA

PETRA BRAUNOVÁ
ILUSTRACE ZUZANA SEYE

ALBATROS

Evička lhářka žhářka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová
Evička lhářka žhářka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EVIČKA

LHÁŘKA

EVIČKA LHÁŘKA

PETRA BRAUNOVÁ
ILUSTROVALA ZUZANA SEYE

Albatros

Kluci a holky, tahle knížka není veselá. Je o děvčeti, které od narození lhalo. Ublížilo tím mnoha lidem. Nemělo bohužel dobré srdce. Možná za to nemohlo, kdo ví. Vyprávím jeho příběh proto, že takových Eviček je kolem nás hodně. A málokdy jsme na jejich nečekaný útok připraveni. Třeba je potkáte i vy. V tu chvíli si snad vzpomenete na tuhle knihu, a budete připraveni se bránit. Asi vám to přijde divné, ale nejlépe se ubráníte, že je budete mít rádi. Jedině láska nás může zachránit. Nejvíc na světě totiž bolí zlomené srdce.

Nevadí, když knihu nedočtete. Neházejte ji, prosím, do kontejneru na papír, ale odložte ji například na lavičku v parku. Je možné, že ji některá z Eviček najde, přečte si ji, zamyslí se nad sebou a lhát přestane. A vy tak zabráníte velkému neštěstí.

S láskou Petra Braunová

KDYŽ SE EVIČKA NARODILA

Když se Evička narodila, nebylo na ní nic poznat. Bylo to obyčejné miminko. Je docela možné, že v tu chvíli byla ještě úplně v pořádku. Jako jiná novorozeňata neuměla mluvit a kroutila se v peřince jako žížala. Srdíčko jí rychle ťukalo, jako ťuká rychle všem malým tvorečkům.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Křičela na celé kolo. Chtěla pít, jíst a chtěla mámu. Pít a jíst dostávala pravidelně. Ale mámu často neviděla. Místo mámy ji krmily paní na hlídání. Maminka Evy chtěla být úspěšná v práci, a zaobírat se miminkem se jí příliš nechtělo. Navíc Evička nebyla první dítě v rodině. Měla starší sestru Jitku.

„Jsi ošklivá," prohlásila Jitka, když sestřičku viděla poprvé. „Docela hnusná."

Jitku nikdo neokřikl. Stála u postýlky sama.

Evička zaostřila zrak. Nevěděla, že se dívá na vlastní sestru, protože jí to nikdo neřekl. A co se malým dětem nepoví, to neví. Evička hleděla na obličej osmileté holčičky. Jitka nebyla moc hezká, měla příliš dlouhý nos, hubený obličej, rovné hnědé vlasy, a stále se mračila.

„Neumíš chodit, ani mluvit, poděláváš se do plenek a je s tebou práce."

Jitka pozorovala nevítaného sourozence a přemýšlela, čím Evu ještě urazit. S Jitkou si rodiče už tak málo hráli a povídali, a teď navíc dostala sestru. Jitka začala žárlit. Bude se muset s miminem o rodiče dělit.

„Nemám tě ráda. Neměla ses vůbec narodit!"

Evička neodpovídala. Vždyť ještě neuměla mluvit. Mlčela a cucala si palec. Jitku přestalo bavit jí nadávat. Odešla z pokoje.

Evička se po chvíli dala do křiku. Sice netušila, proč se na ni ta holčička zlobila, ale líbila se jí. Evička nechtěla zůstat v postýlce sama. Jenže Jitka se už za sestrou nevrátila. Hrála si ve svém pokojíku s kostkami.

Evička křičela a křičela. Nejdřív hodně hlasitě. Zvuk vlastního hlasu ji děsil. Odrážel se od stěn a vracel se ozvěnou. Pak se unavila, trochu se ztišila a nakonec usnula. A když se probudila, dostala hlad a křičela znovu. Konečně se dveře otevřely a miminko vzala do ruky jakási žena.

„No jo, neřvi, už to bude."

Evička se lačně přisála k dudlíku na lahvičce s mlékem. Pila a pila. Přitom kroutila očima a sledovala cizí ženu. Pochopila, že to není máma. Každé malé dítě svou mámu brzy pozná samo, i když to neumí říct nahlas.

V pokoji se objevila Jitka. Nevraživě se dívala na sestřičku. Evička dopila mléko a jako každé miminko se po jídle malinko ublinkla.

„Fujtajbl!“ vykřikla Jitka a utekla.

Paní na hlídání vrátila holčičku do postýlky. Mrkla na hodinky. Bylo by fajn, kdyby dítě usnulo a ona se mohla v klidu dívat na televizní seriál.

Evička spustila křik. Máchala ručkama a brečela, až jí nestačil dech. Každé tři hodiny dostala najíst, ale pak se k ní do pokoje nikdo nevrátil. Venku se vždy pomalu setmělo a ona unavená pláčem usnula. A tak to šlo den za dnem.

Nejvíce se budila v noci. V pokoji byla tma a té se Evička bála hodně. Křičela na celé kolo. Obvykle se v pokoji objevil štíhlý muž s tmavými krátkými vlasy a hlubokým příjemným hlasem. Evička už věděla, že je to táta.

„Ale, ale…“ mumlal a hladil dcerku po čele.

Táta trávil celé dny v práci, které dával přednost před rodinou. Dcery viděl jen večer. Proto mu nevadilo k miminku vstávat.

Táta byl cítit cigaretovým kouřem. Evička nevěděla, že cigarety jsou škodlivé a většině lidem zapáchají. Táta byl jediný, kdo ji v noci bral do náruče a mazlil se s ní. Tím pádem si oblíbila i vůni cigaretového kouře.

„Nech ji," doporučovala muži pokaždé rozespalá manželka, „nechoď za ní. Rozmazlíš ji."

Tatínek Evičky manželku bůhvíproč poslouchal téměř na slovo. Jedné noci tedy nechal dcerku plakat, i když ho probudila. Evička křičela na celý byt a vzbudila starší sestru.

„Neřvi!" zabouchala Jitka na zeď.

Eva se bouchání lekla a na chvíli zmlkla. Jitka pak často na sestru zabušila. Někdy na ni bušila v noci i ve dne.

I úplně malý človíček pochopí, že některé věci nemají cenu. Jako například křičet do tmy, když za vámi nikdo nepřijde. I Evička časem přestala v noci plakat, a dokonce se přestala budit.

„No vidíš," řekla manželovi maminka Evy. „Nebrečí."

Jitka se těšila na rána. To ji rodiče vozili do školy autem. Byla s nimi sama, mohla si myslet, že žádnou sestru nemá. Eva zůstávala v postýlce, protože rodiče v bytě vystřídala paní na hlídání. Žádná však nevydržela déle než několik týdnů, takže i paní na hlídání se střídaly. Byly líné vozit svěřené miminko v kočárku venku na ulici. Dům, v kterém Evička žila, stál na rušné třídě, po které jezdila auta a tramvaje. Park byl daleko. A proto paní na hlídání vymyslely, že bude lepší nechávat dítě v kočárku na balkoně. Byt byl v nejvyšším patře domu. Balkon byl vlastně terasa, která se vznášela ve výšce nad křižovatkou.

Evička na balkoně usínala vždy lépe než v pokoji. Z kočárku viděla modré nebe, oblaka a ptáky. Cítila jiný pach než ten, který znala z pokoje. Netušila, že je to dým z komínů. Brzy si na něj zvykla. Slyšela podivný cinkot a troubení, ale nevěděla, že to jsou tramvaje a auta. Zvykla si i na cinkot a troubení.

„Já chci taky na balkon," říkala Jitka.

„Ty ne. Zábradlí je chatrné. Mohla bys spadnout dolů a zabít se," prohlásila paní na hlídání.

„A ona nemůže?" podivila se Jitka.

„Ne. Je moc malá. Neumí se posadit, natož vylézt z kočárku."

Evička jako každé miminko netušila, že existuje jiný svět než ten, který poznávala kolem sebe. Nevěděla, že jsou maminky, které své holčičky chovají v náruči, kdykoli zapláčou. Nevěděla, že existují sourozenci, kteří se mají rádi. A protože nic takového nezažívala, začala svět kolem sebe nesnášet. Jediné, co ji bavilo, bylo pozorovat ptáky.

KDYŽ EVIČKA POPOROSTLA

Když Evička poporostla, pochopila, kdo je kdo. Věděla, že má osmiletou sestru Jitku a že táta s mámou přicházejí večer. Nakouknou do pokoje, pozdraví se s paní na hlídání, obyčejně jí vyplatí nějaké peníze a zavřou se v kuchyni. Odtud se pak line jejich hovor a cigaretový dým.

Eva už uměla sedět. Uměla lézt po čtyřech a taky uměla vylézt z ohrádky. Jednoho dne vběhla do pokoje Jitka a u oka měla velmi zvláštní trubičku. Dívala se do ní jedním okem a volala: „Jé, to je krása! Páni! Jé!“

Evičku trubička velmi zaujala. Natáhla k Jitce obě ruce.

„Dej!“

Jenže Jitka jí nemínila krasohled ani půjčit, natož dát.

„Dej!“ volala Eva.

Jitka si krasohled schovala za záda. Natáhla k sestře prázdnou dlaň.

„Nic nemám!“

Evička začala křičet. Neuměla pořádně mluvit, ale byla bystrá. Věděla, že Jitka krasohled ukrývá v druhé ruce.
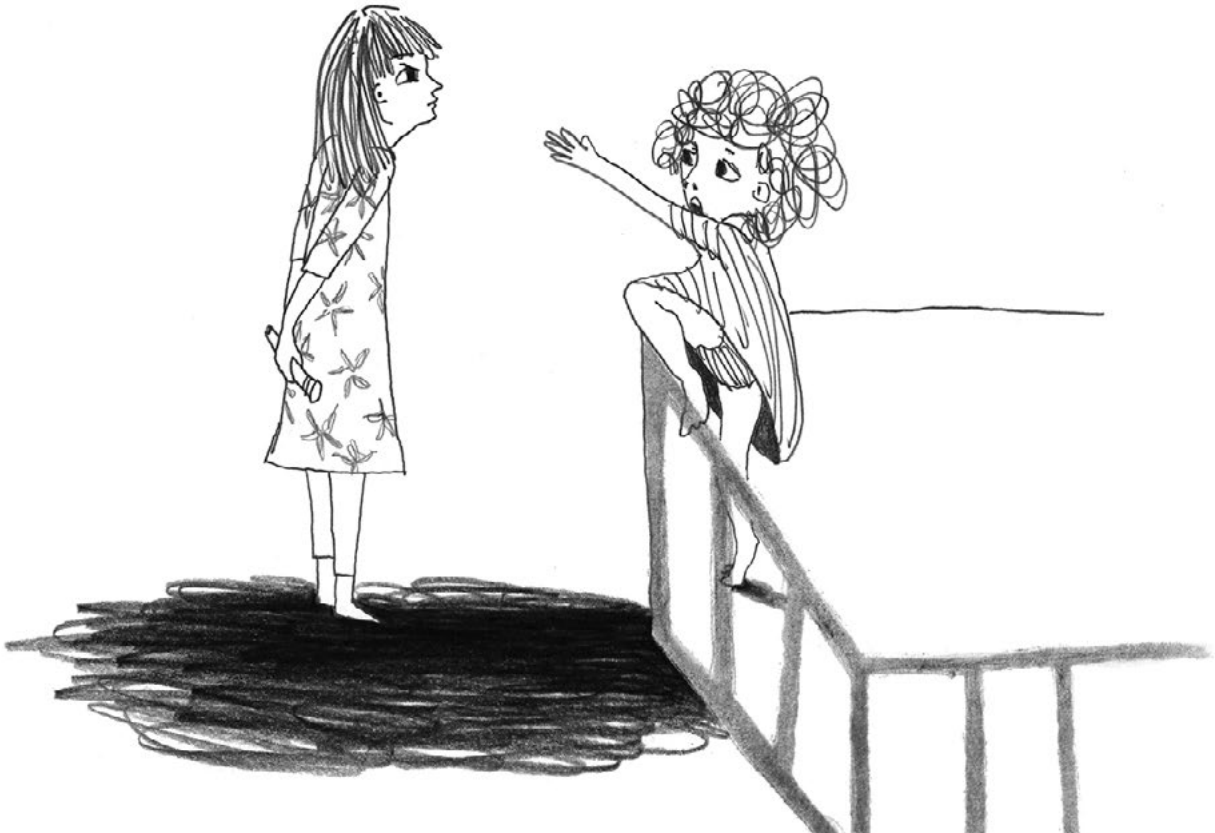
„Dej!“ zaječela.